

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A debreczeni és hajdu-böszörményi „függetlenségi párt” közlönye

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 frt. — kr. 1/2, évre 2 frt 50 kr. Fél évre 5. —. Egy év 10. —.

Hirdetési díj: Órtaasbeszédért 5 kr. Nagyobb terjedelmű, mint azelőtt több ízben hirdetések, alkalmilag a legolcsóbb árak.

3 nappal korábban s azon al... Előfizetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 frt. — kr. 1/2, évre 2 frt 50 kr. Fél évre 5. —. Egy év 10. —.

Level Kossuthhoz.

Hazánk ünnepelt nagy fia!

Mélyen tisztelt nagy emlékü Kormányzóknak!

Szent lelkesedéssel vesszük kezünkbe a tollat, hogy innen a magyar alföld fővárosából felkeressük az idegen földön Önt, a kinek neve a magyar nemzet történetének legünnepeltebb lapjára e város nevével együtt van beírva.

Jól esik nekünk, ha csak gondolatban is elszállunk Önöz, nemzeti önállóságunk s függetlenségünk eszményképezés, kiről még álmainkban sem tudunk megfeledkezni soha.

Sokszoros örömmel keressük fel Önt, Hazánk ünnepelt nagy fia! — a jelen pillanatban, midőn arról van szerencsénk — megbízás folytán — tudósítani, hogy Ön nem csatlakozott Debreczen város polgárai iránt táplált jó reményében, minek Ön a „Debreczen” egykori szerkesztőjéhez, Oláh Károlyhoz 1874. jan. 18-ról kelt örökbecsű levelében adott kifejezést, midőn azt írta: „szerelem feltelni Debreczenről (csaknem ezt irtam: megvárom Debreczentől), hogy személyes tekinteteknek sem a haza javát, sem a mi ezzel azonos, saját elvűségét alárendelni nem fogja, hanem tartalmatlan ürességek szerint méltányolva a tényleg úgy is semmivé tett elvtelentársi frázisokat, tántoríthatatlan megmarad annak minden időben s minden körülmény közt megkövetelése mellett, hogy — hazánkat önálló magyar állammá akarjuk, melynek meg van minden kelléke: hadserege, pénzügye, külképviselete, s mely érdekeinek teljesen megfelelő önálló kereskedelmi politikát követ.”

Örömmel értesítjük Önt most, hogy Debreczen városa megfelelt e vártakozásnak.

Az elvteladástól már rég elfordult e város értelmes polgársága. Személyes tekintetek nem hódíthatnak itt többé. Elv, a haza önállóságának elve van felírva zászlónkra.

Fényesen bizonyítja ezt azon körülmény, hogy itt a függetlenségi párt a polgárság ezreinek helyeslése és részvétele mellett megalakult ápril 25-én, s már mind a három kerületben teljesen szervezkedett is, a miről elvaratánk megbízása folytán van szerencsénk hódoló tisztelettel értesíteni Önt, Hazánk ünnepelt nagy fia!

Midőn ezt tesztük, nem mulasztjuk el tiszteletteljesen jelezni, azon általános nagy kegyeltes érzést, a melylyel romlatlan keblű magyar polgárságunk viseltetik az iránt, a ki neki leg-hübb, legnagyobb polgártársa volt, s a ki mégis idegen földön kénytelen enni a számozatás sótalan kenyereit.

Nemcsak a nyilvános, hanem a családi összejövetelek alkalmával is az Ön nagy nevének lelkes éltetésével kezd a végzi el polgárságunk az együtt lét örömeit, s mintegy megkönyebbül a magyar ember csapásoktól sújtól lelke azon gondolatra, hogy él még — habár a hatalanság szomorú helyzetében is — azon nagy férfi, a ki hazánk szellemi újá-

alkotása óriási művének alapját vaskezzel megvetette.

Ide csatloljuk mi is mindennapi imádságunkat, hogy a magyarok igazságos istene éltesse Önt még hosszú évek során tartós jó egészségben, hogy láthassa meg mielőbb az önálló, független Magyarországot, s ennek boldogságában körünkben Árpád hazája földén, minél több ideig osztozhassék.

Ajánljuk Önnek, Hazánk ünnepelt nagy fia, Debreczen város elvű polgárságát megbecsülhetlen jóindulatába s becses emlékébe. Mert az Ön becsülésében találjuk mi fel az idő szerint hazafiai önzetlen küzdelmeinknek egyik legfőbb jutalmát.

Fogadja ismétlen rendíthetlen bizalmunk s legmélyebb üdvözlétünk nyilvánítását.

Hazafias tisztelettel maradván Debreczenben, 1875. ápril 6. Mélyen tisztelt nagy emlékü Kormányzóknak

alázatos szolgáló: Gálócsy Gusztáv, elnök. Szatmári Károly, a függetlenségi párt főjegyzője. Vásárhelyi Bencze, alelnök. Boros Sándor, pénztárnok.

— Miniszteri értekezlet tartott vasárnap az országgyűlési ügyek felett. Ugy hallik, hogy az ülészek e hó 26-ika körül zártak be.

— Ungvár, május 10. Tegnap vasárnap tartott Pászthelyi püspök ánnepélyes beiktatása két vármegye egyesült keleti papságának, a polgári s katonai hatóságoknak és nagyszámú közönségnek jelenlétében. A pápai bulla, a királyi kinevezés, a felszentelési okmány fölolvásása s a szertartás befejezése után Pászthelyi rutին és magyar nyelven a templomban programbeszédet tartott, melyben hivatkozott feltétlen ragaszkodást a hithez, az anyaszentegyházhoz, a pápához és magyar államisághoz, — alátalvi hűséget és engedelmességet az uralkodó iránt, s a hazában lakó nemzetségek között tesvies egyetértést követel, végül bizalmat és szeretetet kért önmaga iránt. Lakoma alkalmával Pászthelyi magyarul felköszönté a pápát, a királyt, királynét és az uralkodó házat, a magyar hazát, az egyházmegeét. — Hódzsaga prépost orszult és magyarul az egyház részéről éltette a püspököt. Este szavaltai előadás a szeminariumban.

— A honvéderoszi karnál az előléptetés nem történik meg, hanem az egész kar újra szerveztetik, a mostaninál szélszerűbben.

A „vastagbőrűek.”

Mondja valaki, hogy a kormány-pártot nagy elvek tartják együtt! Beszéljen meg valaki meggyőződéséről a „szabadelvtűek” körében! Ajánljuk az ily optimistáknak Pulszky Ferencz szincerizálását a képviselőház május 5-ki ülésében.

Miért örül Pulszky a fuzió kormányának? Tán azért, mert a fuzió ténye által valami nagy elv diadalmaskodott? vagy tán a haza sorsán könnyítve van általa? Eh! ki foglalkoznék ily bliktri dolgokkal! Elv, haza, elcsépel, unalmas

dolgok. Pulszky örömeinek motívumai sokkal érdekesebb. Halljuk hát miért üdvözli a fuziót:

„A kormányválság szükséges volt, hogy azok, kik eddig nem vettek részt a kormányzatban, s kik ép úgy éreztek, mint mi, oda bevéssenek.”

Nezze neked balközépi elvfontartás, fuzionális hazamentés.

Pulszky őszinte; megvallja nyíltan, mit tart a balközépi elvfontartásról. Hazamentés — humberg; fuzió — személyi érdekek kielégítése.

S Pulszky ur ennek daczára „lelkéből örül” a fuzionálnak, mert ők, a régi párt, kifáradtak.

„Többen meghaltak, mások meg magasabb állásra mentek el, mások meg lejártak magukat, s így kifogytunk azon férfiakból, a kik ezen vörös székekre voltak. És én lelkemből örülök, hogy vannak mások, kik még meg nem tört érvel oda beülhetnek, a hol idővel szintén le fogják magukat jární.”

Mily nemes motívuma a hazafiai (!) öröme. No, de hát — Pulszky ur legalább őszinte, cynikus kedélyhangulatában megfeszíthetlen nyíltsággal ismereti meg velünk pártja hazafiasságának valódi értékét.

De félre a tréfával! Nagyon szomorú dolog, hogy azon párt, melynek ily apostolai vannak, — volt képes hódítani a nemzet véleményében.

Am mi is lelkünkben örülünk — Pulszky urral a fuzionálnak, mert megingathatlan azon meggyőződésünk, hogy Pulszky ur párttársai egytől-egyig „szintén le fogják magukat jární.”

Az nem lehet, hogy a „vastagbőrűek” pártja sokáig átokként nehezéjk a nemzetre!

— Szeged, máj. 9. —

A közgazdasági gyűlés.

E napon kezdetét meg a közgazdasági tanácskozás. Vidékről mintegy 120-an jelentek meg. Elnökké Streittmann József, alelnökké Csermelyi Iván, előadóvá Bakay Nándor, jegyzökké Gelléry Mór és Fromm Antal választották.

Közülük röviden a határozatok. Mintán az önálló vámtérület szükséges voltáról Magyarország tulnyomó többsége teljesen meg van győződve, kimondá a vámtérület, hogy a külön magyar önálló vámtérületet a haza felvirágoztatása érdekében okvetlenül szükségesnek tartja.

A gyűlés előadhatatlan szükségnek ismerte el az önálló magyar egybank mielőbbi felállítását.

Kimondott egy oly országos közgazdasági működő bizottság alakítása, mely a napirenden levő közgazdasági kérdések megismertetésére, minél nagyobb körben való terjesztésére, továbbá az ipari, kereskedelmi és gazdasági elemeknek saját szakmáikban leendő üdvös működésére, társulása, eszmecsereére s hasznos, korigényelte munkálkodására leendő buzdítást ismerneni feladatának és az irányban egy a központ, mint a vidéken fölláttandó albizottságok által a lehető legkevesebb, a politikai szerepés azonban semmi esetre sem tartható hatáskörébe.

Az alapszabály kidolgozására 100 tagu bizottság választott.

Hetfőn zárulés tartatott.

szere, továbbá az ipari, kereskedelmi és gazdasági elemeknek saját szakmáikban leendő üdvös működésére, társulása, eszmecsereére s hasznos, korigényelte munkálkodására leendő buzdítást ismerneni feladatának és az irányban egy a központ, mint a vidéken fölláttandó albizottságok által a lehető legkevesebb, a politikai szerepés azonban semmi esetre sem tartható hatáskörébe.

Az alapszabály kidolgozására 100 tagu bizottság választott.

Hetfőn zárulés tartatott.

— Jóka Mór a francziáknál. A geniális magyar regényíró ismerik a németek, svédék, angolok stb. csak azok nem ismerik, kik legjobban méltányolhatnák fantáziáját, — néha korlátlan csapongásait: a francziák. Az ötvenes években egy külföldön élő buzgó hazafiak lefordított vagy két novellát a „Dekameron”-ból, hanem ezek nem voltak olyanok, hogy Jókait fénydialáról megismertethették volna. Azóta sok év múlt el. Egy fiatal magyar, — ki több év óta él Párisban — közelebb csodálkozását fejezte ki egy csoport párisi újságíró és szerkesztő előtt, hogy miért lehet az, hogy a németek — kik pedig kevésbé méltányolhatják Jókait — sorban fordítják le regényeit, míg a francziák előtt folytonosan ismeretlen. — Egyik szerkesztő megjegyezte, — hogy Auerbach, Gutzkoff, Freytag, Gründorf, Hackländer, Spielhagen, Werner, Samarow stb. mellett feltűnhetik talán Jókait, meg About, Dumas, Viktor Hugó, Chereboulrier, Kock, Achard, Feuilleit mellett lehetetlen volna a magyar regényíróit élvezni, ki valószínűleg a fajta, mint Ponson du Terrail, Gaboriau, Féval, Feydeau, Montpenin, Houssain, Rivière stb. A fiatal magyar biztosította a francziát, hogy Jóka regényeinek javát megállítja a helyét Feuilleit, Chereboulrier és About vagy Dumas regényei mellett is. A társalgásnak mégis lett annyi eredménye a mosoly után is, melylyel a francziák a magyar nyilatkozattal fogadták, hogy igérték, majd megismerkednek a „Lecrivain inconnu”-vel. A fiatal magyar azonnal ajánlkozott is le fordította a „Párisi újságírók” című Jóka-féle novellát, mely a „L’Echo Univers”-ben jelen meg.

Vidék.

— A „Debreczen” levelezése. — É-R-K ö b ö l k u t, máj. hó.

Leaz e gyümölcs a fán melynek nincs virága, Avagy virág vagy te hazánk ifjúsága?

El voltunk rá készsülve, hogy a folytatást is ide jegezzük, szerencsére azonban, — habár későn is — megkaptuk a „Debreczen” azon számát, — melyben a főiskolai ifjúság a debreczeni függetlenségi párt megalakulásakor hazafiasságának egyik legszebb tanujelét adta, nem késvén — igen helyesen — a „Debreczen” felvenni a fiataliság nyilatkozatát.

Nem volna felesleges ugyan Petőfi versét minél többször ifjúságunk elé tükörül tartani, de a példa, a lelkesültsg föllángoló tüze, a függetlenség diadala felé intó zászló, a Magyarországi függetlenségéért mindent oadadó szellemes felszólalás, a függetlenségi párt veterán harcosai irányában tanúsított tiszteletteljes elismerés, mely öket zászlóvivőként idézőli, — feleslegessé teszi a debreczeni főiskolai ifjúság részére minden további megjegyzést.

Oh mert az a tűzvirág fiataliság: mely mindenkor sietett a haza érdekében — ha kellett, pusztá karral is előre sietni, sokszor szuronnyerők és halálhozó gölyök ellenében fenntartathatatlannul előre nyomulni. — Magyarország ama magva, mely a nagyszabású ösök szellemiskráit besziva, oda dobja mindenét még ma is a haza szent függetlenségéért, — hazánk fiatal óriási, kik 14 éves korban is kimagaslottak a hazaszeretet legveszeleesebb pontjain, nem haltak el: itt vannak, ma is éltnek a debreczeni ifjúságban, s a politikai érettség színvonalán állva, nemcsak hogy a „törhet nem hajuk” kitartó hazafiai érdemek előtt egyes magyar nyíltsággal meghajolnak: de fényesen megmozdítottak azon helytelen és fájdalom, nagy nagyon is elterjesztett nézetet: — mintha hazánk ifjúsága már nem volna képes a valódi hazafias színvonalára fölmelekedni! . . .

Nagy hibát követnének el tehát irányokban, ha el nem ismernék rólok, hogy bennök az ösök vére folyik: s ha nincs is jelenleg szükség és alkalom arra, — hogy Forinyák Géza példáját kövessék: de megértik azt, hogy a haza szabadságáért, függetlenségéért küzdő veteránok elé tömegesen sietniök kell hódoló üdvözléttel.

Oh hiszen, mikor vérrrel kell a haza érdekében áldozni, tegyék azt akkor mindig; jelenleg megtették kötelességeket, legyetek érte pályátoikon megjutalmazva dicsően! . . .

Ne lépjétek át soha a vezérnek intó szavát, de boruljatok le a szilárd kitartó jellemek előtt Magyarországi függetlenségéért, neve és érdekében mindannyiszor, valahányszor szerencsések lehettek ezt tenni.

Igen, mert rátoúk van függesztve fiatal kor és honfitársaitok szeme az ország minden tájáról, s ti mint zászlóvivők büszkén csattogtatjátok a fiatal sas szárnyait, intva a leleskelődés vagy prédrára vágyók, gubbaszkodók seregét is, hogy veletek együtt tanulja a szabad röpöt! . . .

Ti a debreczeni főiskola, az egész haza fiatalisága diszpeldányai vagtok.

Hazám ifjúsága! kövesd e zászlót, mert ha nem, majd reátok fogják olvasni, cikizkem fölébe írott műve további folyamát koszorus költőnk Petőfi Sándornak!

— A magyar fővárosból. Egy rakás úpica és barát érkezett Németországból a fővárosba; itt szivesen látják azokat is, a kiket a múlt népek nem tűrnek magok közt. A fővárosban egy férfi van, a ki jó barátját 70 frtig meglapta, s ezért megörült. A „lelkismeret örülte” nem sokára kigyógyul. Egy ifju

A félhold is felbukkant kelet bércei fölött, mintha óhajtáná kilesni a szerelmesek titkait, a gonosztevők alacsony tetteit s az elégedettek csöndes álmait.

Weber Jónás s a boldog völegény számára, egy háloterem lón kimutatva, hova ez utóbbi, oly belkudalmek között lépett be, mint elfogott gonosztevő börtöne ajtaján. Gondosan megnézett minden ajtót s ablakot: vajon be van-e jól csukva? mintha a léghuzam-tól is félne, nehogy legkisebb neszt is kiolopjon.

Pamlagra veté magát az ifju. — Összetöröm, szétrombolom a gépet Jónás, — mond nyugtalanul, — soha nem rettegtem ennyire, mintha egy titkos szőzát s sejtelen kelne keblemen, hogy a napfényre derülő igazság bukáknakot idézi elő.

— Nincs mitől tartanod, mert az utolsó nyomat, a mint tudod, ugyesen elkötve s beleserülve. Még egy pár kísérlet, amútan mind saját, mind az én szerencsémét egész életünkre megállapítottuk. Akkor magam foglak idegeníteni tőle, de míg a körülmények kívánják, szorosan sürgetem a próbát.

— Az bánt, — panaszál az ifju Röbi — hogy apám s anyám nem érkeztek utánam, holott készen állottak az indulásra, midőn veled együtt előre elhajtattam. Hátha nem jól kezelte cseréd vagy vásároltatásd miatt ártatlan apámnak foglank letartoztatni s büntetni, ki fia hazugságán kívül nem tud semmi mást?

— A fálhold is felbukkant kelet bércei fölött, mintha óhajtáná kilesni a szerelmesek titkait, a gonosztevők alacsony tetteit s az elégedettek csöndes álmait. Weber Jónás s a boldog völegény számára, egy háloterem lón kimutatva, hova ez utóbbi, oly belkudalmek között lépett be, mint elfogott gonosztevő börtöne ajtaján. Gondosan megnézett minden ajtót s ablakot: vajon be van-e jól csukva? mintha a léghuzam-tól is félne, nehogy legkisebb neszt is kiolopjon. Pamlagra veté magát az ifju. — Összetöröm, szétrombolom a gépet Jónás, — mond nyugtalanul, — soha nem rettegtem ennyire, mintha egy titkos szőzát s sejtelen kelne keblemen, hogy a napfényre derülő igazság bukáknakot idézi elő. — Nincs mitől tartanod, mert az utolsó nyomat, a mint tudod, ugyesen elkötve s beleserülve. Még egy pár kísérlet, amútan mind saját, mind az én szerencsémét egész életünkre megállapítottuk. Akkor magam foglak idegeníteni tőle, de míg a körülmények kívánják, szorosan sürgetem a próbát. — Az bánt, — panaszál az ifju Röbi — hogy apám s anyám nem érkeztek utánam, holott készen állottak az indulásra, midőn veled együtt előre elhajtattam. Hátha nem jól kezelte cseréd vagy vásároltatásd miatt ártatlan apámnak foglank letartoztatni s büntetni, ki fia hazugságán kívül nem tud semmi mást?

Vidék.

— A „Debreczen” levelezése. — É-R-K ö b ö l k u t, máj. hó.

Leaz e gyümölcs a fán melynek nincs virága, Avagy virág vagy te hazánk ifjúsága?

El voltunk rá készsülve, hogy a folytatást is ide jegezzük, szerencsére azonban, — habár későn is — megkaptuk a „Debreczen” azon számát, — melyben a főiskolai ifjúság a debreczeni függetlenségi párt megalakulásakor hazafiasságának egyik legszebb tanujelét adta, nem késvén — igen helyesen — a „Debreczen” felvenni a fiataliság nyilatkozatát.

Nem volna felesleges ugyan Petőfi versét minél többször ifjúságunk elé tükörül tartani, de a példa, a lelkesültsg föllángoló tüze, a függetlenség diadala felé intó zászló, a Magyarországi függetlenségéért mindent oadadó szellemes felszólalás, a függetlenségi párt veterán harcosai irányában tanúsított tiszteletteljes elismerés, mely öket zászlóvivőként idézőli, — feleslegessé teszi a debreczeni főiskolai ifjúság részére minden további megjegyzést.

Oh mert az a tűzvirág fiataliság: mely mindenkor sietett a haza érdekében — ha kellett, pusztá karral is előre sietni, sokszor szuronnyerők és halálhozó gölyök ellenében fenntartathatatlannul előre nyomulni. — Magyarország ama magva, mely a nagyszabású ösök szellemiskráit besziva, oda dobja mindenét még ma is a haza szent függetlenségéért, — hazánk fiatal óriási, kik 14 éves korban is kimagaslottak a hazaszeretet legveszeleesebb pontjain, nem haltak el: itt vannak, ma is éltnek a debreczeni ifjúságban, s a politikai érettség színvonalán állva, nemcsak hogy a „törhet nem hajuk” kitartó hazafiai érdemek előtt egyes magyar nyíltsággal meghajolnak: de fényesen megmozdítottak azon helytelen és fájdalom, nagy nagyon is elterjesztett nézetet: — mintha hazánk ifjúsága már nem volna képes a valódi hazafias színvonalára fölmelekedni! . . .

Nagy hibát követnének el tehát irányokban, ha el nem ismernék rólok, hogy bennök az ösök vére folyik: s ha nincs is jelenleg szükség és alkalom arra, — hogy Forinyák Géza példáját kövessék: de megértik azt, hogy a haza szabadságáért, függetlenségéért küzdő veteránok elé tömegesen sietniök kell hódoló üdvözléttel.

Oh hiszen, mikor vérrrel kell a haza érdekében áldozni, tegyék azt akkor mindig; jelenleg megtették kötelességeket, legyetek érte pályátoikon megjutalmazva dicsően! . . .

Ne lépjétek át soha a vezérnek intó szavát, de boruljatok le a szilárd kitartó jellemek előtt Magyarországi függetlenségéért, neve és érdekében mindannyiszor, valahányszor szerencsések lehettek ezt tenni.

Igen, mert rátoúk van függesztve fiatal kor és honfitársaitok szeme az ország minden tájáról, s ti mint zászlóvivők büszkén csattogtatjátok a fiatal sas szárnyait, intva a leleskelődés vagy prédrára vágyók, gubbaszkodók seregét is, hogy veletek együtt tanulja a szabad röpöt! . . .

Ti a debreczeni főiskola, az egész haza fiatalisága diszpeldányai vagtok.

Hazám ifjúsága! kövesd e zászlót, mert ha nem, majd reátok fogják olvasni, cikizkem fölébe írott műve további folyamát koszorus költőnk Petőfi Sándornak!

— A magyar fővárosból. Egy rakás úpica és barát érkezett Németországból a fővárosba; itt szivesen látják azokat is, a kiket a múlt népek nem tűrnek magok közt. A fővárosban egy férfi van, a ki jó barátját 70 frtig meglapta, s ezért megörült. A „lelkismeret örülte” nem sokára kigyógyul. Egy ifju

A félhold is felbukkant kelet bércei fölött, mintha óhajtáná kilesni a szerelmesek titkait, a gonosztevők alacsony tetteit s az elégedettek csöndes álmait.

Weber Jónás s a boldog völegény számára, egy háloterem lón kimutatva, hova ez utóbbi, oly belkudalmek között lépett be, mint elfogott gonosztevő börtöne ajtaján. Gondosan megnézett minden ajtót s ablakot: vajon be van-e jól csukva? mintha a léghuzam-tól is félne, nehogy legkisebb neszt is kiolopjon.

Pamlagra veté magát az ifju. — Összetöröm, szétrombolom a gépet Jónás, — mond nyugtalanul, — soha nem rettegtem ennyire, mintha egy titkos szőzát s sejtelen kelne keblemen, hogy a napfényre derülő igazság bukáknakot idézi elő.

— Nincs mitől tartanod, mert az utolsó nyomat, a mint tudod, ugyesen elkötve s beleserülve. Még egy pár kísérlet, amútan mind saját, mind az én szerencsémét egész életünkre megállapítottuk. Akkor magam foglak idegeníteni tőle, de míg a körülmények kívánják, szorosan sürgetem a próbát.

— Az bánt, — panaszál az ifju Röbi — hogy apám s anyám nem érkeztek utánam, holott készen állottak az indulásra, midőn veled együtt előre elhajtattam. Hátha nem jól kezelte cseréd vagy vásároltatásd miatt ártatlan apámnak foglank letartoztatni s büntetni, ki fia hazugságán kívül nem tud semmi mást?

7 frt — 8 frt — 9 frt — 23 frt — 11 frt 50 kr. — 24 frt — 25 frt — 167 2-3 ember szemére fontosabb szer 2 óta világhírűvé vált Dr. F. W. V. Traugott Ehrhrosz breitenbachban en. 1 üveg ára 1 frt o. Kapható Debreczenben Emil gyógyszerésznél. 148 3-9

